

VAKARIŅŠ

JELGAVAS VAKARA (MAIŅU) VIDUSSKOLAS AVĪZE

Nr. 5 - Decembris/2014

Sveicināti, JVMV skolēni un skolotāji!

Gada nogalē, gada pēdējās nedēļās, mēs vēl steidzam padarīt šī gada svarīgākos darbus, vienlaicīgi gatavojoties svētkiem un vēloties, lai Ziemassvētku gaišums un brīnums ienāktu arī mūsu mājā un ģimenē.

Arī „Vakariņa” 5. numurs ir Ziemassvētku noskaņās tapis, tāpēc šoreiz nav tematiski plašs.

Literārajā lapā apkopoti mūsu pamatskolas skolēnu labākie radošie darbiņi par Ziemassvētkiem. Jāatzīst, ka bija no kā izvēlēties, un tas priecē, jo mūsu skolēni ir ne vien radoši, bet arī vienkārši labi stāstnieki.

Šajā numurā varat arī lasīt interviju ar jauno skolas prezidenti Laimu Ozolu, kura sevi raksturo kā pozitīvu un vienmēr smaidošu.

„Vakariņš” izsaka pateicību visiem, kas līdzdarbojās šī numura tapšanā un vēl visiem gaišus, svētīgus Ziemassvētkus un panākumiem bagātu jauno gadu!

**Pirms iededz sveci egles
zarā,
dedz svētku liesmu sirdī
savā,
ar piedošanu, sapratni,
ar mīlestības dzirksteli
un tici - tas ir Tavā varā
nest gaismu, kā to sveces
dara...**

/S.Vasiļevska/

Mans Ziemassvētku stāsts

Ziemassvētku gaidīšanas laiks ir īpašs, katram no mums šie svētki saistās ar kaut ko savu – vienam tas ir laiks, kad visa ģimene sanāk kopā, citam – iespēja iepriecināt citus, sevišķi tos, kuriem dzīvē veicies mazāk, vēl kādam – pārdomu laiks...

Latviešu tautas tradīcijās Ziemassvētki jeb ziemas saulgrieži ir auglības, cerības un gaismas svētki. Ziemassvētki latviešiem bija gada bagātākie svētki, kad galdā celt visu, kas rudenī izaudzēts.

Kādi ir bijuši un kādi būs Tavi Ziemassvētki? Mūsu pamatskolas skolēni ir dalījušies ar savām radošajām pārdomām, atbildot uz šo jautājumu. Šoreiz *Literārajā lapā* apkopoti labākie darbiņi.

Ziemassvētku pasaka

Kādā Ziemassvētku novakarē mazs puisēns piegāja pie veikala skatloga un priekšā ieraudzīja to, ko viņš meklēja. Kaut viņam kabatā bija tikai sauja sīkām monētām.

Mazais zēns, strauji pukstot mazajai sirsniņai, iegāja veikalā un lūdza pārdevējam, lai parāda viņam pārļu krelles.

„Tās ir manai mātai. Vai varat tās skaisti iesaiņot?” jautāja zēns.

Pārdevējs neuzticīgi viņam jautāja: „Un cik tev ir naudas?”

Zēns izvilka no kabatas sauju sīku monētu un ar lepnumu izbēra uz letes.

Ar cerību balsī viņš jautāja: „Vai ar to pietiks?” Zēns ar lepnumu turpināja: „Ziniet, es gribu sagādāt Ziemassvētku pārsteigumu savai vecākajai mātai. Viņa viena pati rūpējas par mums, kad nomira mūsu mamma, un pašai nepietiek ne laika, ne naudas.”

Vīrs klusējot paņēma krelles un devās veikala dziļumā, atnesa skaistu futlāri, ielika tajā krelles, pārsēja ar krāšņu banti un sniedza to zēnam. „Ņem!” viņš teica. „Un nes to uzmanīgi!”

Zēns priekā pateicās un palēkdamies aizskrēja mājās.

Kad pārdevējs jau gribēja vērt veikalu ciet, pa durvīm ienāca jauna sieviete. Viņa nolika uz letes pazīstamo futlāri: „Šīs krelles bija šeit pirktas? Cik tās maksāja?”

„Jā,” teica pārdevējs, „jebkuras preces cena manā veikalā ir neizpaužama vienošanās starp mani un pircēju.”

Sieviete nevēlējās tās ņemt, sakot: „Bet manam brālim bija tikai dažas monētas. Šīs taču ir pārļu krelles? Tās noteikti maksā daudz vairāk. Mēs to nevaram atļauties.”

Vīrs paņēma futlāri, ar maigumu atjaunoja iepakojumu un pasniedza to sievietei, sakot: „Viņš samaksāja augstāko cenu, vairāk, kā varēja samaksāt jebkurš pieaudzis cilvēks, viņš atdeva visu, kas viņam bija.”

Telpā iestājās klusums, un divas pārļu asaras noritēja pār sievietes vaigu, un drebošajās rokās viņa turēja dārgāko pasaulē Ziemassvētku dāvanu.

Iluta Krūmiņa, 8.c

Ziemassvētku vecīša stāsts ar piedzīvojumiem

Reiz, Ziemassvētku rītā, bija ļoti liela steiga. Pats Ziemassvētku vecītis bija piemirsis par Ziemassvētkiem un to, ka paklausīgajiem bērniem jāsarūpē dāvanas.

Tā nu viņš aši cēlās augšā no gultas un devās uz fabriku, kur tika ražotas dāvanas. Steigā Ziemassvētku vecītis nebija pat pamanījis, ka ir uzvilcis dažādu pāru zeķes un ka cepure ir šķība.

Vecīša fabrikā strādāja rūķi, elfi un laumiņas, kuras katrai dāvanai deva īpašu „asumiņu”. Bet Briedis Rūdolfš šogad atkal bija ticis pie kamanu vilkšanas, un tas nemaz nesagādāja viņam prieku. Pašas dāvanas bija gan mazas, gan lielas, un aizņēma lielāko daļu vietas.

Vecītis izķemmēja savu garo bārdu, pievilka jostu un sēdās ragavās, lai dotos ceļā. Ārā bija stiprs putenis, ceļš gandrīz nebija saskatāms. Un te pēkšņi notika gaisa sadursme! Vecītis bija sadūries ar Harija Potera neredzamo auto, kā rezultātā vecīša ragavas vairs nebija lietojamas.

Vecīša sejā parādījās satraukums un izmisums par to, kā nu viņš tagad nogādās bērniem dāvanas. Ragavas

pagalam, labi vēl, ka dāvanām nekas nekaiš.

Tomēr Harijs Poters bija tik laipns, ka piedāvāja izpalīdzēt vecītim nogādāt

dāvanas bērniem. Sakrāvuši dāvanas, abi devās ceļā.

Harijam mašīnā bija tik silts, ka vecītis aizmiga, bet pamodās tikai tad, kad Harijam bija palikusi tikai viena dāvana, ko nogādāt pēdējam bērnam. Abi kopā veiksmīgi nogādāja pēdējo dāvanu un sarunāja, ka dosies pie vecīša iemalkot siltu kakao.

Vecītis, izsakot vislielāko pateicību, apbalvoja Hariju ar Ziemassvētku glābšanas ordeni. No šīs dienas Harijs Poters bija zināms visiem cilvēkiem ar to, ka izglāba Ziemassvētkus un dāvāja bērniem prieku.

Simona Štrausa, 9.c

Mani Ziemassvētki

Ziema... Ziemassvētki,
mandarīni, vecītis.

Mani Ziemassvētki ir ne
vienmēr paši labākie, bet,
galvenais, tie ir ar manu
ģimēni. Šie svētki ir kā siltums
manā sirdī, kā pļava, pārklāta
ar mīkstu sniega kārtu.
Ziemassvētki ir kuplās,
mirdzošās egles skaistums,
mandarīnu smarža manā
dzīvoklī, tie ir manas māsas
dzejoliši vecītim.

Mūsu ģimene rūpīgi, cītīgi
un ar mīlestību gatavojas
Ziemassvētkiem. Viss sākas ar
egļīti, ar tās izrotāšanu. Un tad
cītīgi gaidām vēl dažas dienas
līdz svētkiem.

Tā diena ir pienākusi.
Mēs pamodušies ejam pie loga,
lai paskatītos, vai šajos svētkos
būs daudz, daudz sniega.

Vakarā, kad mēs visi
esam saposušies, apsēžamies
pie galda, daudz runājam,
smejamies, kad pēkšņi kāds
pieklauvē pie durvīm. Atveras
durvis, un, jā, tas ir mūsu ilgi

gaidītais Ziemassvētku vecītis,
un tad arī mūsu mazajiem acīs
prieks un laime, kamēr nesāk
domāt, vai zina kādu skaistu
dzejolīti. Kad beidzot ir
saņēmušies un norunājuši vai
nodziedājuši, saņem dāvanīņas.
Vecītis aiziet.

Mēs vēl pasēžam,
nofotografējamies pie
skaistākās egles, un laiks
paskrien tik ātri, ka saprotam –
svētki beigušies.

Mēs esam vislabākā,
visjaukākā ģimene.

Priecīgus Ziemassvētkus,
mani mīlie!

Anastasija Koškina, 9.c

Ziemassvētku mirklis

Braucot ar motocikliem
draugu pulkā cauri biežajām
sniega kupenām, tika baudīts
ziemas prieks. Traucoties nakts
melnumā pa meža nezināmiem
ceļiem, takām, stigām, paveras
skaists dabas skats:
sasnigušais sniegs ir noliecis
krūmus, izveidojot tuneli, kur,
cauri braucot, esi ieskauts

baltā, lielā, mīkstā segā, kas dāvā dabas maigos glāstu pieskārienus, dodot laimi, par kuru jūsmo ar neviltotu prieku. To var sniegt tikai daba, kas ir kā māte, kas mierina bērnu šūpulī.

Prāts ir brīvs, tas spēj tikai jūsmot par ainu un izbaudīt patīkamo mirkli, kas vairs nebūs, bet paliks atmiņā kā viskrāšņākais Ziemassvētku prieks, kuru var sniegt tikai daba, apstājoties meža vidū, esot biezās sniega segas, kas pārklāj visu apkārti, ieskaus, izslēdzot ugunus un dzinējus.

Tu iegrimsti nakts melnumā, kur caur koku galotnēm raugies plašajās debesīs, kas ir skaidras kā ūdens, kurā vizuļo spožas zvaigznes. Vējš ir sajūtams, bet nedzirdams, ir pilnīgs klusums, kas rada sajūtu par patiesu iespēju aizsniegties līdz tālās zvaigznes sirds kvēlajām stīgām, rodot sev sirds dziļumos

zvaigžņu sonāti kā visdzidrāko prieka un laimes izjūtu. Tas ir mirdzums acīs sev mīlā cilvēkā, ar kuru tu gribi mirdzēt kopā un dalīties patiesā mīlestības priekā. No dvēseles dziļumiem tas laužas laukā, un liek tev liksmot un smaidīt, jo turpat, meža biežoknī, pamirdz kāds skaists gaismas stars, kas vilina sev klāt ar mīlām izjūtām. Tur kāds dedz svecīti eglītē, ir krāšņojis to un gaida tevi, rokas izpletis, vēloties apskaut un samīlot, sniegt tev mazu, mīļu dāvaniņu.

Ap eglīti vēlāk cilpos mazi zaķēni un apbrīnos eglē iekarīnātās piparkūku sirdis. Tu to iztēlojies, un sirsniņa laimē smeldz tā, ka kamoliņš kaklā sametas, un elpa aizraujas par krāšņo eglīti un cilvēciņu, kas tev dāvā laimi.

Tas ir lielākais Ziemassvētku prieks, kas paliek atmiņā kā patiess laimes brīdis.

Autors anonīms

Dzīvotas ir tikai tās dienas, kas palikušas atmiņā

Intervija ar skolas prezidenti Laimu Ozolu

**Laima no 12.c klases
sevi raksturo kā pozitīvu un
vienmēr smaidošu, tāpēc
viņas moto skan: *Dzīvotas ir
tikai tās dienas, kas
palikušas atmiņā!* Laima ir
draudzīga un enerģiska, un
tic, ka, kļūstot par Jelgavas
Vakara (maiņu) vidusskolas
prezidenti, viņai izdosies
vairot prieku mūsu skolā.**

Kādi ir Tavi vaļasprieki, intereses?

Esmu komunikabla, patīk
pavadīt laiku ar draugiem,
piedalīties dažādos pasākumos
un iepazīties ar jauniem
cilvēkiem. Esmu spontānu ideju
piekritēja.

Vai esi dzimusi jelgavniece, kur esi mācījusies pirms tam?

Neesmu dzimusi jelgavniece,
šobrīd dzīvoju un mācos
Jelgavā. Pirms tam mācījos
Dobelē.

Kas Tu gribētu būt nākotnē?

Savu nākotnes profesiju vēl
neesmu izvēlējusies.

Kas Tevi pamudināja kandidēt skolas prezidenta vēlēšanās?

Kandidēt skolas prezidenta
vēlēšanām mani pamudināja
skolotājs Jānis Otkovs.

Kā Tu domā, kādas īpašības Tevī attīsta skolas prezidentes pienākumi?

Esot skolas prezidente, ir
lielāka atbildības sajūta. Kā
skolas prezidente uzskatu, ka
esmu kā piemērs pārējiem
skolēniem.

Ko Tu gribētu paveikt skolas, skolēnu labā, esot skolas prezidente?

Vēlos skolā ieviest vairāk
saviesīgus pasākumus, tādējādi
arī popularizējot mūsu skolu.

Kuras ir tās Tavas stiprās puses, kas Tev varētu palīdzēt to sasniegt, paveikt?

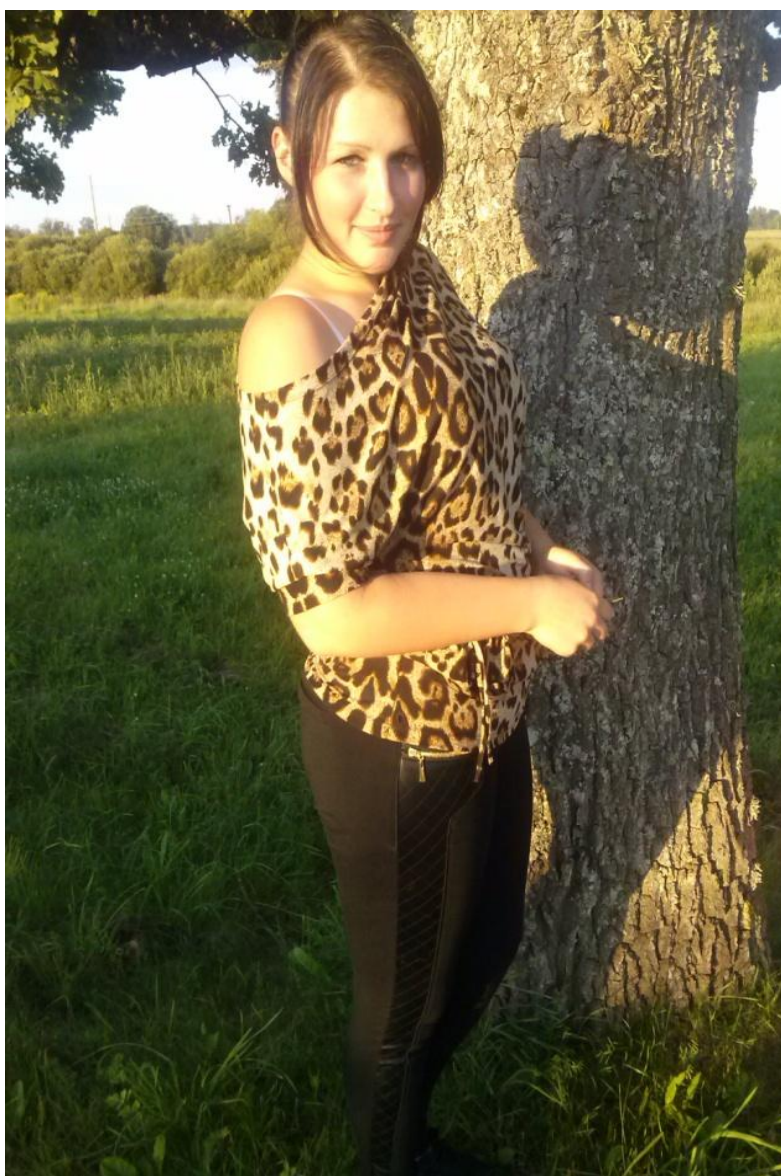
Organizatoriskās un plānošanas prasmes – prasme izvirzīt uzdevumus, plānot laiku un resursus, sekot izvirzīto mērķu izpildei un termiņiem. Pārliecināšanas spējas, kas noder izvirzīto mērķu

sasniegšanai un realizēšanai. Nebaidos uzņemties atbildību un spēju saglabāt mieru kritiskās situācijās. Spēju radoši darboties gan viena, gan komandā.

Ko Tu gribētu novēlēt mūsu skolai un skolēniem?

Skolai novēlu daudz jaunus un atzinīgus skolēnus. Skolēniem – labas sekmes un daudz pozitīvu emociju mācību gadu laikā.

Paldies!

*Ar Laimu Ozolu sarunājās
latviešu valodas un
literatūras skolotāja Santa
Igaune*

Savus pārdomu darbus, dzejas rindas, ieteikumus, atsauksmes mūsu skolas avīzes „Vakariņš” kopīgā veidošanā var nosūtīt uz e-pastu: **jvmv_avize@inbox.lv**, vai griezties klātienē pie latviešu valodas un literatūras skolotājas Santas Igaunes.

